

vort Standpunkt kunne antage for nogenlunde fyldestgørende og nogenlunde rimelig og fornuftig; men jeg beder den ærede Ordfører være overbevist om, at det er os ligesaa kjært at blive enige med ham og hans Venner som med det tredie ærede Mindretal; det kommer os aldeles ikke an paa Personerne. Den ærede Ordfører og vi have forstaaet ligesaa langt fra hinanden ved 2den Behandling, og vi ere dog beiligt komne til en Overenskomst ved 3die Behandling; man kan aldrig vide, hvad der vil ske, det er saamend ikke værd at forsværge Noget. Det Første, der for dem, der ikke iforveien vare enige med den ærede Ordfører, maatte synes usforstaaeligt i hele hans Bevisførelse, var, at han vilde standse sin Gjennemsnitsberegning af, hvad der aarlig er bevilget til ekstraordinære Udgifter paa Krigs- og Marine-ministeriet ved Finantsaaret 1876—77. Jeg kan ikke ret forstaa hvorfor. Jeg kunde til Nød forstaa, om det tredie ærede Mindretal argumenterede saaledes: I det vi forøvrigt tage Gjennemsnittet af, hvad der i den senere Aarrække indtil nu er bevilget, saa ubelæde vi det Aar, hvor den provisoriske Finantslov var gjældende. Det kunde jeg forstaa fra det tredie Mindretals Side, men aldeles ikke fra den ærede Ordførers Side, thi han og hans Venner have sammen med os Andre, efter først at have forkastet den provisoriske Finantslov, bevilget en Finantslov for det Aar (Afbrydelse), ja, saa i alle Tilfælde fra den 8de November, hvori der laa en indirekte Anerkjendelse, selvfølgelig ikke af selve den provisoriske Finantslovs Udstedelses Lovlighed, men sikkert af Pengenes Brug. Nei, skulle vi tage et Gjennemsnit, saa tror jeg, at det naturligste Gjennemsnit vil være, hvad der gjennemsnitlig er bevilget til det nuværende Ministerium i den Tid, det har siddet. Det tror jeg vil være et ret naturligt Grundlag at komme ind paa. Naar vi da tage Gjennemsnittet af disse Aar, ville vi se, at dette bliver 2,167,365 Kr., maasse endogaa lidt mere, hvis man regner det indværende Finantsaar med, men da dette ikke er tilende endnu, har jeg ikke taget det med. Derimod har jeg medtaget i denne Beregning de 2 Millioner, som ere bevilgede ekstraordinært til Fornylse af Feltartilleriet; thi hvorfor de ikke skulle tages med, er ubegribeligt. At de ikke ere bevilgede ved en Post paa § 26 paa Finantsloven, men i en særlig Lov gjør dog realiteten Forskjel, og det gjør heller ikke nogen Forskjel, at det ærede Mindretal kalder denne Sum „Den aldeles overordentlige Bevilling“. De andre Bevillinger, vi have paa § 26, ere overordentlige, men at en Bevilling, der er vedtagen paa særlig Lov, er aldeles overordentlig og skal paa Grund deraf ikke regnes med, det er usforstaaeligt for den almindelige Menneskeforstand. Naar det Mindretal, hvortil jeg hører, i Betænkningen har udtalt, at ogsaa vi skulde, hvis forøvrigt Enighed med Flertallet i Udvalget var at

opnaa, være villige til allerede paa dette Standpunkt at gaa med til at foreslaa betydelige Nedsettelse, da havde vi tænkt os at gaa ned indtil en saadan Gjennemsnitssum som den, jeg her har nævnt. — Hvad de enkelte Ændringsforslag angaar, som ere stillede af et Flertal og af et Mindretal, skal jeg ligesom den ærede Ordfører væsentlig henvise til Betænkningen. Vi have for vort Bedkommende i Betænkningen fort, men jeg tror, tydeligt udtalt, hvorfor vi paa de og de Punkter maatte betragte det som høist uheldigt, om der skete nogen Nedsettelse. Dette gjælder saaledes Spørgsmaalet om Bevillingen af Bagladevaaben til Rytteriet. Det er en Bevilling, der er foreslaaet flere Aar i Træk, men jeg tror dog, man maa være enig om, at det er en simpel Fordring, ja, den første Fordring man kan gjøre, at vore Soldater forsynes med de bedste Haandvaaben, som vi i det Hele ere istand til at skaffe dem, og den Sum, der er Tale om, er ikke af nogen Betydning; det er 22,000 Kr. Ved det næste Spørgsmaal, Anstiftelsen af Feltmedier, ere vi saa heldige, at det er et Flertal, der i saa Henseende støtter Regjeringens Forslag. Vi tro, at denne Anstiftelse vil vise sig at være af stor Betydning for Hæren, naar den stilles paa Feltfod og skal drage i Kamp. De to næste Punkter skal jeg som mindre betydende forbigaa. — Den næste Post, Forslaget under Nr. 151, er tiltraadt af et Flertal. Jeg skal om dette Forslag kun sige, at da hele Udvalget har tiltraadt det tilsvarende Forslag paa Indenrigsministeriets Budget paa § 27, Ændringsforslag Nr. 189, forekommer det mig noget mærkeligt, at et Mindretal virkelig har villet negte de her forlangte 11,000 Kr. — Hovedbestandsbetænkningen af Strandgadens Kaserne, den næste Post, har Flertallet ogsaa iaar villet negte. Jeg tror, at det vil være nødvendigt, at man snarest muligt kommer til at istandsette denne Kaserne. Den er jo i en forfalden Tilstand og kan ikke undværes under de nuværende Forhold, men vil endnu mindre kunne undværes, hvis den nye Hærlov, selv i en meget modificeret Skikkelse, skulde gaa igjennem; thi en Udvidelse, hvor stor den nu maatte være, af Artilleriet, vil man sikkert fra alle Sider være enig om, naar Hærloven i det Hele skal gjennemføres, og denne Kaserne vil der for ubetinget være Brug for. Den er, som sagt, i en høist sørgelig og bedrøvelig Tilstand. Mindretallet har ikke specielt omtalt den i sine Bemærkninger, men jeg har havt Leilighed til efter Betænkningens Afgivelse at forhøre mig nærmere om Tilstanden der, og den er virkelig af den Betsafsenhed, at det neppe er forsvarligt at negte Bevillingen. Paa den anden Side — jeg taler her under den Forudsætning, at der i det Hele er Mulighed for en Overenskomst med Flertallet — kunde man maasse udsætte den næste Post, og den skal jeg derfor forbigaa. Jeg kommer dernæst til den Post paa Krigsministeriets Budget, som jeg